

En la conjuntura actual, fets com **la crisi dels partits tradicionals, les crítiques a la democràcia representativa, la reivindicació de la igualtat, la reaparició de l'anomenat populisme o bé la força que han pres les mobilitzacions ciutadanes** mostren la necessitat d'aprofundir en les filosofies polítiques contemporànies que **posen en qüestió els fonaments moderns de les democràcies liberals.**

Aquests llibres repassen i analitzen els plantejaments de 16 pensadors com ara Thomas Hobbes, Hannah Arendt, Chantal Mouffe, Giorgio Agamben o Judith Butler amb l'objectiu de copsar el **canvi de signe que ha pres el pensament polític contemporani.** A partir d'aquesta anàlisi es poden comprendre moltes de les situacions polítiques actuals a nivell global: l'auge dels partits d'extrema dreta a Europa, el triomf de López Obrador a Mèxic o de Trump als EUA, per exemple.

La col·lecció reuneix una línia de pensament polític contemporani que ha rebut el nom de **postfundacional**, a partir de l'obra d'Oliver Marchart. Amb aquesta denominació s'indica la **voluntat de plantejar la problemàtica entre allò polític i la política clàssica**, de posar en qüestió els fonaments de les democràcies liberals representatives i de capgirar, en definitiva, el fonament mític del pensament polític modern.

El pensament polític postfundacional parteix d'aquesta **distinció fonamental entre la política –les institucions, els models de representació i de govern– i allò polític**, entès com la necessitat de tota societat d'organitzar-se i de trobar solucions als temes comuns que afecten directament a la ciutadania.

Probablement, moltes pràctiques polítiques actuals, conflictes i iniciatives ciutadanes s'entenen des de la perspectiva d'*allò polític*, ja que **molts moviments o individus no se senten representats en la política institucionalitzada.** Segons la política més conservadora, aquest romanent s'ha d'excloure; segons la línia liberal s'ha d'incloure d'alguna manera, per exemple a través del sistema educatiu. En qualsevol cas, però, la política clàssica necessita o bé diluir l'esperit dels exclosos dins del sistema o bé trobar una justificació per a l'existència d'aquest sector exclòs. Com a resposta a aquest gest *fundacional* de la política clàssica, els pensadors reunits en aquesta col·lecció posen de manifest i qüestionen la capacitat de **les democràcies liberals per a representar la totalitat d'allò polític.**

Qüestions que tenen en comú els 17 pensadors

Gairebé tots els autors que es tracten a la col·lecció parteixen de la diferència entre *política* i *allò polític*, i comparteixen la idea que **les democràcies representatives tenen uns límits estructurals ben definits**, imposats precisament per a **minimitzar la incidència d'allò polític**. Un comú denominador del pensament polític postfundacional és **tornar la centralitat a allò polític** en detriment d'allò institucionalitzat.

Un altre dels conceptes bàsics del pensament polític postfundacional és **la necessària relació igualitària entre teoria i praxi**. Fins fa poc, existia una **jerarquia** entre la teoria i la praxi, de manera que la figura de l'intel·lectual –aquell que té les eines conceptuais per fer el diagnòstic de la realitat– s'erigia legitimada per poder dir a la gent el que cal fer. Els filòsofs contemporanis d'aquesta línia de pensament, però, capgiren aquest model i **apropen la figura de l'intel·lectual al lector**, tot defensant la teoria com una praxi conceptual: la pròpia acció de llegir, de pensar, té el mateix estatut que qualsevol altra pràctica tangible com l'artística o la militant.

Per què una nova col·lecció de filosofia política contemporània?

Aquesta col·lecció neix amb la voluntat de fomentar una certa **pràctica emancipadora**: amb el recull i la transmissió del llegat d'aquests autors, el projecte contribueix a posar **l'èmfasi en allò polític** i no en les institucions en si mateixes, i per tant a **posicionar al centre del debat el romanent no representat en aquestes institucions**. Tot posant a l'abast del públic unes idees fonamentals per a entendre *allò polític*, es pot arribar a destituir la figura de l'intel·lectual com a definidor, responsable i paternalista.

Així, el propi fet d'escriure, de publicar i de llegir es converteix en una petita **subversió**, un intent d'interrompre la inèrcia imposada per unes estructures de poder. La col·lecció, amb les eines facilitades a cada títol, és una invitació a que **cadascú, des del seu lloc –des de la militància, l'acadèmia o des de la curiositat lectora– en faci la seva pròpia pràctica teòrica, la seva pròpia reflexió crítica**.

Per què una col·lecció en català?

Després de 40 anys de trajectòria internacional, uns dels propòsits que ens hem marcat des de la nostra editorial barcelonina és el de **fer créixer la producció de pensament crític en la llengua del nostre entorn més proper**. Es tracta d'una iniciativa que no té gairebé competència i que és pionera, ja que aposta per autors joves i a la vegada consagrats del panorama català.

D'altra banda, l'esforç de **traduir per primera vegada pràcticament tots aquests autors al català** –quan els citem, quan parlem d'ells, quan utilitzem el seu vocabulari– ha representat una motivació addicional.

Deixant de banda militàncies polítiques, la publicació en català d'aquesta col·lecció s'explica en tant que aspira a ser un **assaig d'igualtat** (en paraules de Rancière). Si bé pel que fa a literatura l'oferta editorial en català és prou completa i interessant, és ben palesa la situació de desavantatge del català envers el castellà pel que fa a la producció de pensament crític i filosòfic. Però la publicació en català, en aquest cas, no s'entén des de la militància política, sinó des de la **normalitat** de l'entorn en què ha sorgit el projecte: joves pensadors d'universitats catalanes que comparteixen la passió per un tema.

“Els autors i les qüestions que recuperem i promovem en aquesta original col·lecció són necessaris per comprendre els moviments ciutadans i els conflictes que impugnen la manera tradicional de fer i pensar la política en l'actualitat.”

Laura Llevadot
Directora de Col·lecció

Més informació:

Laia Borges

comunicacion@gedisa.com

(+34) 93 253 0904 / (+34) 692 099 195

Calendari de publicacions

Programació 2018

CLAUDE LEFORT:
La inquietud de la política
Edgar Straehle
gener 2018

JACQUES RANCIÈRE:
L'Assaig de la igualtat
Xavier Bassas
febrer 2018

THOMAS HOBBS:
La fundació de l'Estat Modern
Josep Monserrat
març 2018

ERNESTO LACLAU I CHANTAL MOUFFE:
Populisme i hegemonia
Antonio Gómez Villar
maig 2018

GIORGIO AGAMBEN:
Política sense obra
Juan Evaristo Valls Boix
juny 2018

.....
→ **NOVETATS TARDOR 2018**

JACQUES DERRIDA:
Democràcia i sobirania
Laura Llevadot
novembre 2018

ALAIN BADIOU:
Allò polític i la política
Jordi Riba
novembre 2018

MICHEL FOUCAULT:
Biopolítica i governabilitat
Ester Jordana
desembre 2018

Programació 2019

JEAN-LUC NANCY:
Ser-en-comú
Begonya Sàez Tajafuerce

GLORIA ANZALDUA:
Poscolonialitat
Martha Palacio Avendaño

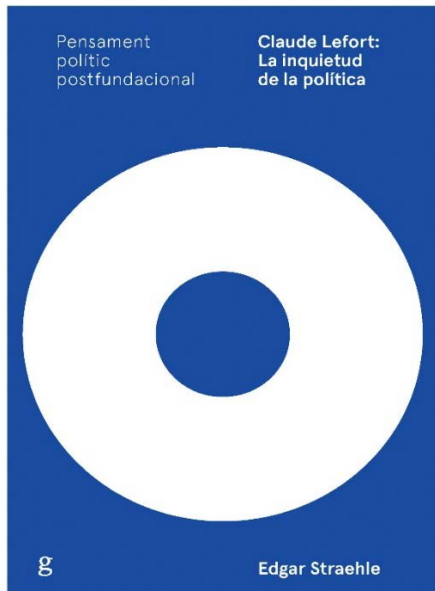
HANNAH ARENDT:
Libertat política i totalitarisme
Fina Birulés

MIGUEL ABENSOUR:
La democràcia contra l'Estat
Jordi Riba

CHRISTIAN LAVAL I PIERRE DARDOT:
Allò comú
José Luis Villacañas

JUDITH BUTLER:
Vida i vulnerabilitat
À. Lorena Fuster

JEAN-FRANÇOIS LYOTARD:
Estètica i política
Gerard Vilar Roca

CLAUDE LEFORT: La inquietud de la política**Edgar Straehle**

L'obra del filòsof francès Claude Lefort (1924-2010) és una de les més originals i emergents de l'actual panorama polític internacional. Deixeble de Maurice Merleau Ponty i proper al pensament d'autors com Maquiavel, Tocqueville i Arendt, la seva polèmica biografia intel·lectual es va caracteritzar per una intensa reivindicació de la política que des de ben jove el va fer xocar amb Sartre i les postures del comunisme oficial, però també amb Castoriadis, amb qui havia fundat el grup "Socialisme ou Barbarie".

Aquest llibre examina les seves contribucions més importants, que giren al voltant de temes com el poder, el totalitarisme, els drets humans o la democràcia i ens ajuden a repensar la difícil conjuntura

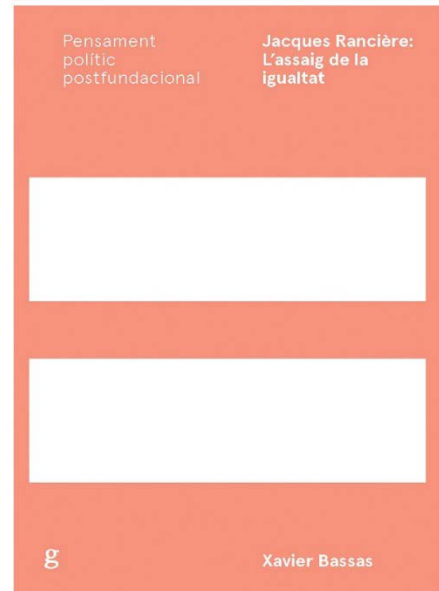
política contemporània. Recentment ha sigut considerat per Oliver Marchart com un dels principals representants del que s'ha anomenat el *pensament polític postfundacional*.

Edgar Straehle és llicenciat en Filosofia, en Història i en Antropologia. És doctor en Filosofia per la Universitat de Barcelona gràcies a una investigació sobre el pensament de Hannah Arendt i el concepte d'autoritat. Ha fet estades de recerca a la Universitat París VII (Diderot) i a la Freie Universität de Berlín. Forma part del Seminari de Filosofia i Gènere, el Grup Arendtià de Pensament i Polític i del Centre de Recerca ADHUC. Ara mateix és tècnic superior del Museu d'Història de Barcelona (MUHBA). Ha publicat articles en revistes i llibres de nivell nacional i internacional. S'ha especialitzat en temes com l'autoritat, la memòria, els drets humans, el totalitarisme o la relació entre l'espai i la política.

JACQUES RANCIÈRE: L'assaig de la igualtat

Xavier Bassas

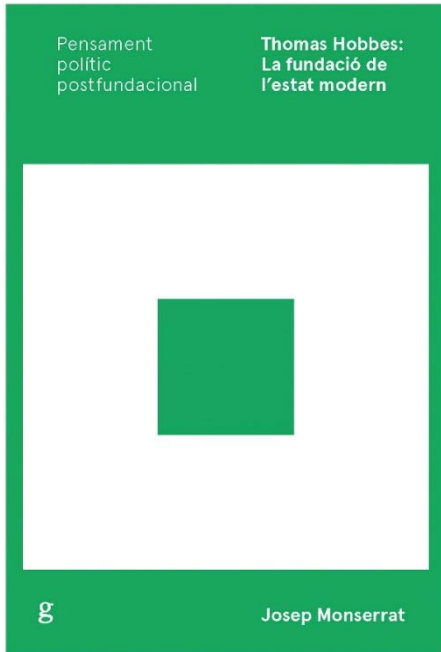
Explicar el pensament polític de Jacques Rancière és un acte contradictori. Explicar és, de fet, una acció que sotmet una intel·ligència al camí de coneixement que una altra intel·ligència imposa. Explicar és, doncs, un acció que crea desigualtat, dues intel·ligències, dos tipus d'homes: els que saben i els que no saben. I el pensament de Rancière rebutja l'explicació, precisament, perquè està fonamentat en una igualtat radical. Com "explicar" aquí, doncs, el pensament de Jacques Rancière? Diguem que hi ha d'altres formes d'aprendre que no passen per l'explicació, com també hi ha d'altres maneres de pensar la política que no són, com es practica avui en dia, la gestió de recursos i d'interessos per part d'uns experts o professionals.

En el pensament de Rancière, la política és efectivament una pràctica d'igualtat, de moments en què qualsevol té la capacitat d'emancipar-se, és a dir, de desfer la naturalitat d'un consens jerarquitzat.

Xavier Bassas és filòsof, traductor i editor. Doctor en Filologia francesa i Filosofia per la Universitat de la Sorbona-París IV i per la Universitat de Barcelona, on ensenya actualment en el departament d'Estudis francesos. La seva vida gira al voltant de la seva família (immens treball reproductiu) i de les recerques sobre el llenguatge, la política i l'estètica. S'ha especialitzat en el pensament de Jean-Luc Marion, Jacques Derrida i Jacques Rancière, dels quals ha publicat molts textos i ha traduït nombrosos llibres. Dirigeix dues col·leccions d'assaig (Ellago eds. i Casus belli eds.), i és co-director de les Jornades Filosòfiques de Barcelona.

THOMAS HOBBS: La fundació de l'Estat Modern**Josep Monserrat**

La qüestió fonamental és aquella que planteja com una multitud pot esdevenir una persona civil única. Hobbes és un pensador ineludible perquè explicita el mecanisme constitutiu de l'artefici que és tot ordre polític com a artefacte humà que resultarà més o menys adequat si sap establir l'obediència a la llei de manera que garanteixi prou seguretat i pau com perquè la llibertat i el benestar siguin possibles.

El càlcul de la voluntat racional humana compartida és capaç de generar l'instrument o aparell polític que supera, tot incorporant-la en el seu si, la dinàmica pròpia de les associacions naturals de beneficis i afectes mutus particulars que veien perillar la seva existència en la lluita a mort per la supervivència.

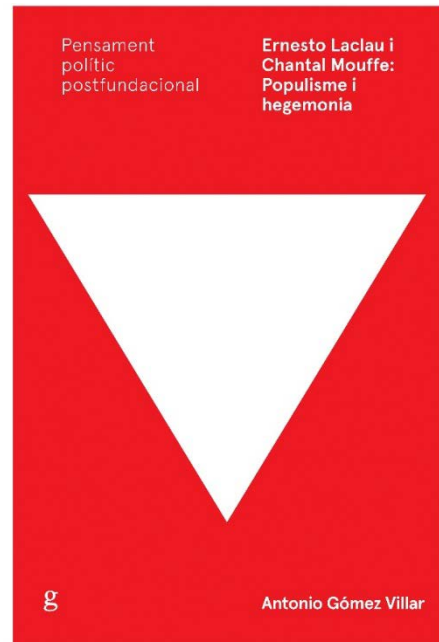
En Hobbes tots som iguals en les inclinacions fonamentals que són del nostre interès absolut fins al punt que no garanteixen per si el respecte a les regles de convivència elementals. D'aquí en resultarà la institució d'una república, Commonwealth o Leviatan.

Josep Monserrat és Doctor en Filosofia. Catedràtic de la Facultat de Filosofia de la Universitat de Barcelona. Director del Grup de Recerca «eidos. Hermenèutica, platonisme i modernitat». Actualment és degà de la Facultat de Filosofia de la UB i president de la Societat Catalana de Filosofia. Entre les seves publicacions, *El polític de Plató. La gràcia de la mesura*, 1999; *Estranys, setciències i pentatletes. Cinc estudis de filosofia política clàssica*, 2007. Ha traduït obres de Leo Strauss (*La ciutat i l'home*, i *El problema de Sòcrates*), Stanley Rosen (*Filosofia fundadora*), Lester Embree, (*Anàlisi Reflexiva*) i Yves Charles Zarka (*Refundar el cosmopolitisme*, Publicacions UB, 2015). És membre del consell editor del *Bulletin Hobbes* i ha preparat l'edició del *De Homine* de Thomas Hobbes per a la col·lecció de les obres llatines de Thomas Hobbes publicada a l'editorial Vrin de París, 2018.

ERNESTO LACLAU I CHANTAL MOUFFE: Populisme i hegemonia**Antonio Gómez Villar**

Darrerament estan proliferant nombroses anàlisis que tracten d'explicar el sorgiment de forces polítiques, l'eclosió de líders "anti-establishment" o el desenvolupament de mesures econòmiques proteccionistes des del concepte populisme. Amb freqüència, el populisme' s'ha convertit en un calaix de sastre, ha estat objecte d'un eixamplament semàntic tal que no deixa veure la seva potència i solament acreix la seva ambigüitat.

Aquest llibre és un intent d'esbiaixar les simplificacions mediàtiques que ha sofert el concepte, una invitació a acostar-nos a la figura dels pensadors Laclau i Mouffe, a les seves anàlisis sobre l'hegemonia i el populisme.

Antonio Gómez Villar és doctor en Humanitats per la Universitat Pompeu Fabra (UPF). Actualment, és professor de Filosofia en la Universitat de Barcelona (UB) i professor de Teoria Política en la Universitat de Girona (UdG). Ha realitzat estades de recerca en l'Institut d'Humanitats de la Universitat Diego Portals (UDP), a Santiago de Xile; i al Centre de Recerques Gino Germani de Buenos Aires. Les seves principals línies de recerca tenen a veure amb l'anàlisi dels repertoris d'acció col·lectiva dels moviments socials des d'una perspectiva antagonistes; la filosofia contemporània en general i la filosofia política en particular.

GIORGIO AGAMBEN: Política sense obra**Juan Evaristo Valls Boix**

Pensar una política de la vida, i fer-ho desactivant la lògica del poder, el control i la producció d'una subjectivitat marcada per obligacions i imperatius. Pensar una política de la vida com una política sense obra ni operativitat, un espai polític per als kafiens, els Jakob von Gunten i els Bartleby que prefereixen no fer, ni obeir, ni produir. Aquesta és la gran qüestió que ens proposa el pensament de Giorgio Agamben.

A partir d'una reelaboració de la biopolítica de Foucault, Agamben desenvolupa una crítica a la màquina política d'Occident, que ha exercit el poder conformant i dividint la vida entre una vida política dotada de sentit, i una altra nua, absurda i menyspreable: poble i multitud, ciutadà i immigrant, ari i jueu. Agamben permet depassar aquests esquemes i pensar una política de l'ésser sense obra i una vida que trobi la seva política en la destitució de les formes de domini i en la inhabilitació dels dispositius de subjectivació.

Una política alliberadora que s'obri a l'ús del cos, a la contemplació, a la dansa i al joc.

Juan Evaristo Valls Boix és investigador predoctoral al Departament de Filosofia de la Universitat de Barcelona, on estudia i ensenya filosofia contemporània. Llicenciat en Filosofia, i màster en Pensament Filosòfic Contemporani i en Teoria de la Literatura, ha sigut guardonat amb el Primer Premi Nacional Final de Carrera. Ha fet estades de recerca a l'École Normale Supérieure de Paris o a la Universitat de Copenhagen, entre d'altres, i forma part del grup de recerca Càtedra de Filosofia Contemporània i del Grup Derrida. També ha col·laborat amb equips de recerca internacionals com el Grupo Decontra o Experimentation & Dissidence. Les seves àrees d'interès són la filosofia de la literatura, les relacions entre estètica i política, el pensament postfundacional i la deconstrucció.

ALAIN BADIOU: Allò polític i la política

Jordi Riba

L'escena filosòfica de la caverna, emprada per Badiou com a exemple i resum de la seva pròpia filosofia, no solament posseeix intrínsecament la forma de vida del filòsof, sinó també la permanent necessitat d'afirmar la filosofia com a eix vertebrador de l'humà davant formes de vida no humanes, mostrades en l'al·legoria platònica com a éssers encadenats. Per Badiou, la naturalesa del filosofar és fer sempre un pas més enllà en el si d'un problema que existeix des de sempre, un problema que arriba al filòsof com un llegat pendent de transformar i transmetre a generacions futures. En l'àmbit del pensament polític, el filòsof prendrà aquest llegat i hi aprofundirà, en produirà crítica, sempre des d'una interpretació que mai no serà concloent. La seva crítica a la democràcia representativa s'encamina, com la seva filosofia, vers un comunisme renovat, ja que segons Badiou, aquesta és l'única forma d'organitzar 'allò polític' d'una manera justa.

Jordi Riba és professor de filosofia a la UAB i investigador associat al Laboratori "Logiques contemporaines de la philosophie" de la Université Paris8. Els seus temes de recerca són el paper dels individus en la renovació democràtica i la seva articulació filosòfica. Ha publicat articles en diversos països europeus i americans i d'entre les seves darreres obres destaca els llibres *Republicanisme sin república* (BCN, ed. Bellaterra, 2015) i *Crisis, fraternidad y democracia* (BCN, Terra Ignota, 2018). I com a editor, *La fraternité réveillée* (Paris, ed. l'Harmattan, 2016), *Aporías de la democracia* (BCN, Terra Ignota, 2018); i la traducció del llibre de Miguel Abensour, *La democracia contra el Estado* (Madrid, La Catarata, 2017).

MICHEL FOUCAULT: Biopolítica i governabilitat

Ester Jordana

El pensament de Foucault es troba centrat sobretot al voltant de dos temes: a) repensar la història per tal de comprendre el present (fer una "ontologia del present", segons paraules seues) i b) deixar al descobert les classificacions que sobre el saber, i, sobretot, allò que s'ha anomenat "ésser humà" s'han fet, especialment, des del segle XVII fins ara. Amb aquesta finalitat, Foucault va reflexionar problematitzant sobre conceptes com el discurs, el poder, el coneixement i la subjectivitat. Foucault entén el discurs com una forma institucionalitzada de construir coneixement i subjectivitat en els individus. Mitjançant els significats produïts per aquest discurs, el poder estableix en la població com pensar i com entendre l'entorn que els rodeja, a l'hora de fixar límits sobre quines posicions i missatges són o no acceptables dins la societat.

Ester Jordana és doctora en Filosofia (UB, 2017), llicenciada en Psicologia (URV, 2001) i Filosofia (UB, 2008- premi extraordinari-) i Màster en Pensament Contemporani (UB, 2009- premi extraordinari-). Entre els anys 2009 i 2014 va ser beneficiària de la beca de Formació del Professorat Universitari (FPU) atorgada pel Ministeri de Educació, Cultura y Esport. Ha realitzat estades de recerca a la Université Paris-Est Créteil Val de Marne i al Centre Foucault (Caen). Actualment és professora associada en el Grau de Disseny a Bau, Centre Universitari de Disseny; en el Grau de Filosofia i d'Indústries Culturals i en el Màster de Pensament Contemporani de la Universitat de Barcelona i consultora a la Universitat Oberta de Catalunya (UOC) en el Grau d'Educació Social.

JACQUES DERRIDA: Democaràcia i sobirania

Laura Llevadot

El pensament polític de Jacques Derrida (1930-2004) s'articula a partir de la noció d'aporia. La seva crítica a la sobirania, a l'Estat-nació, a la violència fundadora de tota llei, a la comunitat excloent, al logo (falo)centrisme, a la representació,... no deriva en un anarquisme ingenu sinó més aviat en una exigència ètico-política. Es tracta de malgrat viure en els Estats que tenim, malgrat no haver superat la democràcia representativa, romandre obert a l'heterogeneïtat, a tot allò que l'Estat i la seva construcció jurídica exclou. Si alguna cosa defineix la democràcia, per Derrida, és el fet de ser l'únic sistema obert, l'únic capaç de permetre el dret a l'alteritat. És aquesta exigència de justícia la que desborda tot dret i tota estructura estatal. La relació entre democràcia i sobirania esdevé doncs aporètica, no té sortida ni resolució, però per a tot Estat constituït, per a tot sistema polític que pretén tancar-se en sí mateix i legitimar-se a partir d'un principi fundador, la democràcia serà allò tan difícil de realitzar com d'exorcitzar. La resta no és sinó totalitarisme. Derrida el va viure en carn pròpia quan al 1940, com a jueu algerí, se li va retirar la ciutadania francesa i el van expulsar del Liceu on estudiava sota els efectes del decret de Vichy. Nosaltres ho vivim cada dia quan deixem que l'altre mori ofegat en la "nostra" Mediterrània, quan tanquem a l'altre en un CIE, o quan qualsevol de les reivindicacions de justícia que emprenem no són ateses ni escoltades pel sobirà. Recórrer el pensament polític de Derrida ens permet però qüestionar els mites fundadors de la sobirania, deconstruir els seus arguments, les divisions conceptuals i les condicions que ens imposa, i comprendre alhora que l'exigència de justícia no es pot ajornar.

Laura Llevadot és professora de Filosofia Contemporània a la Universitat de Barcelona, Coordinadora del "Màster en Pensament Contemporani i Tradició Clàssica" i va ser la impulsora i directora del Festival de Filosofia "Barcelona Pensa". Ha estat investigadora al Søren Kierkegaard Research Centre de la Universitat de Copenhaguen, a la Howard and Edna Hong Kierkegaard Library (Minneapolis, USA), i a la Universitat de París VIII i professora convidada a la Universitat de Xile, la Universitat de Valparaíso i la Universitat de París 8. El seu interès actual se centra en les filosofies contemporànies de l'alteritat, la deconstrucció i les derivacions ètico-polítiques del pensament postfundacional. És autora, entre d'altres, de "Kierkegaard through Derrida: Towards a Post Metaphysical Ethics" (Davies Group Publishers, 2013), La philosophie seconde de Kierkegaard (L'Harmattan, 2012), i co-editora de "Filosofías post-metafísicas: 20 años de Filosofía Francesa Contemporánea" (UOC, 2012); "Barcelone pense-t-elle en français? La lisibilité de la philosophie française contemporaine" (Paris, 2016).

El disseny de les portades de la col·lecció "Pensament Polític Postfundacional", a càrrec de l'estudi de disseny gironí **Studio Carreras**, va obtenir el Guardó de Bronze en la categoria de Portada de Llibre o Revista en l'edició del 2018 dels prestigiosos **Premis ADG Laus de Disseny Gràfic i Comunicació Visual**.